

— Ugy-e? — kérdezte ingerülten Francis.
— Na, csak mondd. Beszélj! Vagy nem?
— Lehet — húzta vissza Michael a székét.
— Honnan a fenéből tudjam?
— Hogyne tudnád? — erőltette Francis. —
Vagy nem tudod?

Kis idő múlva Michael megszólalt:

— De tudom.

Francis abbahagyta a sírást. Belefújott kétszer-háromszor a zsebkendőbe és összehajtogatta. Arca többé nem árult el semmit.

— Egy szívességet megtehetnél.

— Örömmel.

— Ne beszélj többé arról, hogy ez, vagy az a nő milyen szép. Hogy szép a szeme, szép a melle, jó az alakja, szépen beszél, — utánozta a férje hangját. — Tartsd meg ezt magadnak. Engem nem érdekel.

Michael intett a pincérnek, majd az asszonyhoz fordult:

— Megtartom magamnak.

Francis megtörölte a szeme sarkát.

— Még egy brandyt — szólta a pincérnek.

— Kettőt! — mondta Michael.

— Igen asszonyom, igen uram — hajolt meg a pincér.

Francis az asztal fölött hidegen nézett a férjére.

— Hívjuk fel Stevensonékat? — kérdezte.
— Szép lesz kint a zöldben.

— Természetesen — helyeselt Michael. —
Hívd fel őket.

Francis felállt és elindult a termen át a telefonfülkéhez. Michael nézte a járását és megállapította magában:

— Szép asszony, nagyon szép a lába.

Fordította: Hornyik György

Száva Sumánovics

Leány a pohárral